

— Какво ще питашъ? подзе Бойковска. Ела нѣкой день у дома и заедно да прѣгледаме журнала и да изберемъ. Имамъ и нѣмски журналы. Азъ ще порѣчамъ всичко и, като дойде, лесно...

— Мадамъ Бойковска, ами мжжъ ти не пита ли те, отдѣ си взела новото шапó? запита Цанева.

— Казахъ, че ми го купи мама.

— Браво! инжениозно! възкликна Цанева, на заговори нажалено:

— Уфъ, какъ въ София се просто изтезаваме?!... Животъ ли живѣемъ? Родени сме само за тегло. Цивилизация! — праздни думи... Брутална подигравка съ тая хубава дума! Пусти шоплукъ! Искаме и ний ужъ да се покажемъ прѣдъ свѣта, ама не можемъ да го докараме. На нашето облачане и живѣне ни се смѣятъ чужденкитѣ. И най-долната отъ тѣхъ е много по-хубаво облѣчена отъ насъ. Носимъ дрехи до толкова, та ни научатъ и кучетата и те е срамъ да се покажешъ на пѣтя. Нали съмъ гледала въ Букурещъ, пакъ и миналата година на банитѣ въ Херкулесбадъ, какъ живѣятъ охолно ромжнитѣ. Да знаятъ, че свѣтъ свѣтуватъ. Блазѣ имъ!... Разполагатъ богато, алтжни съ шепи прѣскатъ, моди, разходки, концерти, каляски... Тѣй го разбирамъ азъ! То се знае, че безъ пари нищо не става! А пѣкъ нашитѣ мжже треперятъ на петолевката. Зиматъ жени само за слугини и да имъ раждатъ дѣца. Ромжнинътъ носи на рѣцѣ жена си, сутринъ ѝ носи шоколатото въ кревата, изпълнява и най-малкитѣ ѝ прищѣвки, тя каквото каже... Ето, това значи образование!

— Ехъ, и тукъ лека полека всичко тѣй ще се нареди, още сме нови! отговори Бойковска.

— Ще се нареди, и азъ го вѣрвамъ, ама насъ тогава не ще има!... Ще си минемъ живота мърцина. Рано сме се родили... Вие още сте млади, ами азъ...

Пакъ Цанева се обърна къмъ Бойковска:

— Ами защо у Панаха не дохождате? Тамъ има музика, свѣтъ — едно невинно амюзиране. Само се гушите вжъщи. Ще забравите и да говорите. Мжжъ ти те ревнува, или пѣкъ пестите: дѣцата ви, сѣкашъ, гладни сж остали на улицата. На мжжъ ти се е свила